

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De vera sanctitate, quam suis Christus orat. Sanctifica eos in
veritate. Qui te à sanctitate acquirenda excusas, ex aliis acquisitis bonis te
condemnas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Matth. 23. *Matth. 13.* tia, quæ te facit de illo perverso mundo, pro quo Christus non orat. *Munda prius, quod intus est.* Certè oportet malignam hanc esse perversitatem mundani affectus, pro quo Christus se non orare profiteretur. Sic planè est, quãdo semel humanus animus se illi permittit, ita in dies induratur, ita crescunt concupiscentiæ & mutuis hominum colloquiis, moribus, & sensibus invalescunt, ut nõ sit animus magis in vitio induratus, & minùs capax devotionis, pœnitentiæ, conversionis, & cujusvis rãdem virtutis, quàm mundanus, qui omnem gratiã ac pietatis sensum expellit, si quo modo ille sensus repugnet concupiscentiæ vel mundano respectui. Hæc est terra petrosa sine fructu, homo scilicet temporalis, qui prop-

ter verbum continuò scandalizatur; QUID diceretur, statim ille obiiçiet, & hoc dicto, quidquid hominum dictis opponitur, quantumcunque pium & sanctum sit, statim repellitur; *Va mundo à scandalis.* Ibid. 18. Hoc est peccatum, de quo dicebat Iudæis, *In peccato vestro moriemini;* Audi & treme; *Ioan. 8.* Vos de mundo hoc estis, ego non sum de hoc mundo, dixi ergo vobis, quia moriemini in peccatis vestris: O pavendum quia. Non est in tota Scriptura verbum terribilius, & proinde ad mundi contemptum seu ad reprimendam concupiscentiam aptius & efficacius. Vide in 4. parte, decimam-nonam hebdomadam, & præcipuè Feria 5. Ubi alia Veritas ex illis verbis proponitur.

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, de sanato Centurionis servo. Matth. 8.

VERITAS PRACTICA.

Majoris est animi se Divinæ Fidei supponere, quàm se illi opponere.

In 3. parte, Feria 2. hebdomada septima. Vbi de hoc Centurione expressa est Consideratio.
Aliæ de fide plures passim habentur.
Et cum illa Centurionis, quæ à Domino laudatur fides, non sit tantum Virtus, qua cre-

didit, sed qua universim sua in militari Vocatione laudabiliter vixit, huc comodè transferri posset hæc Veritas.

Salutis animæ nulla est certior certitudo, quàm in certo vocationis gradu attingendo.
In 1. parte Feria 2. hebdomada 5. post Epiphaniam.

FERIA SEXTA.
DE VERA SANCTITATE, QUAM
Suis Christus orat.

Sanctifica eos in Veritate. Ioan. 17.

VERITAS PRACTICA.

Qui te à sanctitate acquirenda excusas, ex aliis acquisitis bonis te condemnas.

RATIO EST, Quia quidquid sit, quo te excusas, si nullum id esse, aut tibi etiã esse oppositum ex aliis tuis factis indicas, tu teipsum condemnas.

Sed ex aliis acquisitis bonis tanquam ex aliis tuis factis, nullum id esse, aut etiam tibi esse oppositum indicas, quod excusas.
Ergo tu teipsum condemnas. Quod cum sit extrema dementia in re præsertim tam seria & necessaria, qualis est vera sanctitas, certè id advertendum, & excutienda omnis excusatio.

I. PUN-

I. PUNCTUM.

Multa hic considerari possunt, quæ breviter indicata, perpendes accuratius. Primum, quàm nobilis, quàm generosus, & magnificus in nos fuerit Christi Domini animus, qui nobis optet & impetret veram Sanctitatem. Magnifica hunc Christi animum & ei gratias exhibe.

Secundò, quanta eius Humilitas, qui cum posset ipse nobis imperitari quod vellet, aut si quid promerendum erat à Patre, cum id satis superque suis operibus esset promeritus: voluit tamen suis meritis hæc orationem adjungere, qua coràm proficeretur id à Patre provenire. O verè Patrem luminum, à quo est omne donum! O verè Filium lucis, qui ad eum refert, à quo sunt omnia.

Tertiò, quàm sic prudenter discernenda vera Sanctificatio à falsis Sanctitatibus quas vel Dæmon objicit, vel mundus fingit, vel Caro etiam simulat. Dæmon in quibusdam Paganis & Hæreticis format quandam Sanctitatem, regendo lupos vestimentis ovium, & per blandos sermones miscendo virus suū.

Matth. 7. Attendite ab his falsis Prophetis. Mundus suam

Ibid. 23.

Attendite ab his falsis Prophetis. Mundus suam fingit, dum quod est pietatis exterius & apparens, ritè quidem exequendum docet, sed quod intus est, negligitur. Va vobis hypocrite, quia mundatis, quod de foris est, intus autem pleni estis rapina & immunditia. Similes estis Sepulchris dealbatis, quæ a foris parent hominibus speciosa, intus verò plena sunt ossibus mortuorum, & omni spurcitia. Sic & vos a foris paretis quidem hominibus justis, intus autem pleni estis hypocrisis & iniquitate. Caro denique, quæ est natura depravata suam simulat Sanctitatem, quando sic tenero & sensibili pietatis adheret sensui, ut in eo uno ponatur pietas: vel si quod bonum opus est faciendum, non ex alieno ductu fiat sed proprio, non quod commune est aliis, sed quod singulare: non quod à pura Charitate vel obedientia proveniat, sed quod iudicii proprii & propriæ voluntatis lepra sit infectum, ut fuscè prosequitur sanctus Bernardus ex Propheta: Ecce in die jejunii vestri Resurrect. invenitur voluntas vestra: Nunquid tale est jejunium quod elegi? Quæ sit autem vera Sanctitas patebit in progressu.

Serm. 3. in Is. 58.

Quartò, quod est valde observandum: sic petiit Christus vobis & obtinuit veram San-

ctificationem, ut tamen ex parte nostra non nihil sit agendum, quo talis dicitur perfici Sanctificatio. Sic enim aperte Apostolus: *Has 2. Cor. 7. ergo habentes promissiones, charissimi, mundemus nos ab omni inquinamento carnis & Spiritus, perficientes Sanctificationem in timore Dei. O certe dignum opus, quod unumquisque perficiat.*

Quintò, quàm pauci tamen id curant, quàm multi vel omnem Sanctitatem negligunt, vel veram non inquirunt, vel à vera se excusant, quasi sit sublimior, quàm ut eò possint attingere, quasi sint indigni, qui de illa comparanda cogitent, aut quidquid tandem exculent, audi, si tu ex illis es, *Qui te in Sanctitate acquirenda excusas, ex aliis acquisitis bonis te condemnas.*

Ratio est tam aperta quoad primam partem, ut sit satis scire, quod excusatio nihil aliud sit quàm præterita Ratio, quæ legitimè aliquid facimus, unde si vel verbo vel facto destruiamus illam rationem, tunc ex consequenti excusationem imperimus, expugnamus, & nos ipsos condemnamus: sicut si ab alio quopiam erroris aut falsitatis argueremur. Hinc aptè Apostolus: *Propter quod inexcusabilis es, o homo omnino qui iudicas. In quo enim iudicas alterum, te ipsum condemnas: eadem enim agis qua iudicas: Quasi diceret, non potest subsistere ratio, qua vel alium peccantem iudicas, vel qua te excusas, idem peccando: nam si valet in alium, contra te etiam valet, & quo iudicio peccantem iudicas, te ipsum arguis & condemnas. Aut certe si cum aliquid peccas, te excuses, & alium idem peccando iudicas, tu illo ipso iudicio, quo alium iudicas, excusationem tuam accusas, arguis, convincis, & te ipsum condemnas.*

Sic sancti Patres, illos Concionatores, qui non concordant facta dictis, asserunt sui ipsorum esse condemnatores, Verba sunt sancti Iohannis Chrysoptomi, quibus hæc sunt sancti Gregorii planè similia, *Ipsi damnationis suæ alioquo modo præcones sunt, quin dum eo, qua a gere respuunt, prædicantes insinuant, suis se vocibus damnatos clamant. Conversi sunt in arcum pravum, in se quippe sagittas figunt. Audi qui alium doces, & te ipsum non doces, qui in lege gloriaris, & per prævaricationem legis, Deum in-*

II. PUNCTUM.

SED ex aliis acquisitis bonis, tanquam ex aliis deus factis nullum esse, aut etiam tibi oppositum esse indicas, quod excusas, in sanctitate acquirenda.

Quod enim excusas, imprimis est Impotentia tua, quasi non eò vocatus sis, ut sis sanctus; quasi tu pauciori contentus gratia & gloria, sanctitatem relinquas aliis. Itane verò sanctitatem omnem ablegasti? sed nisi sanctus fueris, quomodo salvus, quomodo beatus eris? Nam sine sanctorum nemo Deum videbit, inquit Apostolus? An velles vivere in peccato mortali? An nolles esse in gratia, quæ vocatur sanctificans, & quæ sola nos gratos Deo facit? Nullamne virtutem, nullumne opus conforme vocationi tuæ velles exercere? Hoc est enim verè esse sanctum, esse extra statum & affectum peccati; siue esse in Gratia sanctificantis, quæ concomitantem habet Charitatem & actuales, quas vocant, gratias, quibus adiurus velis & possis vacare virtutibus exercendis & acquirendis, quæ sunt conformes tuo statui. Unde si sanctitati renuntias, renuntias illis Gratiis, illis virtutibus, & illi tuo statui ac demum sempiternæ tuæ Beatitudini. Quod certè nolles, nec velle debes; ac proinde nec refugere sanctitatem, tuo in ordine, tuo in gradu & statu comparandam. Hæc est enim voluntas Dei, sanctificatio vestra. SECYN-
DVM eum, qui vocavit vos sanctum, & ipsi in omni conversatione sancti sitis.

Jam verò quod id possis cum Divina Gratia, & id magis possis quam quodvis aliud, dubitare non potes nisi de salute desperes. Quid enim spei ad salutem, nisi possis, quæ sunt ad salutem necessaria? Sic propterea de Deo dicitur, qui potens est adificare & dare hereditatem in sanctificatis omnibus. Et de nobis etiam: Qui habet hanc spem in eo, sanctificat se, sicut & ille sanctus est. Non est præsumptionis dicere, volo esse sanctus, sed potius temeritatis aperte non dicere, seu nolle esse, quod per Gratiam & Voluntatè Dei debes & potes.

Et tu ergo, inquit sanctus Bernardus exponens Apostoli verba DILIGENTIBUS DEUM OMNIA COOPERANTUR IN BONUM: Si posueris in corde tuo, declinare à malo & facere bonum, tenere quod accepisti, & proficere semper in melius: sed & si quid aliquando minus rectè egeris, ut
Haynovise Pars 2.

est humana fragilitas, non in eo persistere, sed peccare, & corrigere quantum potes: eris sine dubio sanctus, sed culinterim clamare necesse sit. Custodi animam meam, quia sanctus sum. Ex quibus sancti Patris Verbis manifestè vides, non quæri à te, nisi quæ pendent à tua voluntate cum illa Gratia, qua tu velis quod debes, & qua tu possis quod velis.

Sufficit velle, & votum factum est, inquit læpe sanctus Chrysostomus. Non sic in aliis, nõ sic: Non sic à te pendet esse doctum, esse sanum, esse divitem, esse eloquentem; non sic dici potest te ad illa bona naturalia comparanda tam certam habere gratiam, quam ad salutem & Sanctitatem tuam. Sic tamen acquirenda vacas doctrinæ, sic vacas acquirendis divitiis, sanitati, & aliis bonis, quæ minus à te pendent, & quæ minus possint acquiri quam Sanctitas, ut vix ab his acquirendis unquam quiescas. Et cum hæc etiam bona tibi comparaveris, audebis dicere, te non sic vacare Sanctitati, quia non sic potes eam acquirere? audebis excusare impotentiam tuam in re, quam potes tam certè, quam certum est te habere propterea Gratiam, & te omnia posse cum Gratia? O te audacem & impium! Agnosce saltem vel ex teipso, vel ex tuo ipsius studio, quo circa doctas alias acquirendas afficeris, quàm sit nullum, quàm sit tibi oppositum & adversarium quod excusas à Sanctitate non acquirenda.

Quod si deinde dicas, & excusas non esse quidem impossibilem sanctitatem, sed tantis esse implicatam difficultatibus, ut vix te illis expedire possis; quæro abs te, an nullæ sint in aliis bonis comparandis difficultates? An si illæ ipse, quæ in virtute exercenda occurrunt, sese objicerent, num propterea desisteres vacare sanitati, scientiæ, divitiis aut aliis naturæ bonis? Cur ergo propterea desistis à sanctitate? cur difficultatem in hoc potius bono acquirendo excusas, quàm in aliis? aut cur saltem non vides nihil esse, quod excusas? Ar-
Ier. 2.

guet te malitia tua, & aversio tua increpabit te. Nec objicias necessitatem bonorum naturalium, utilitatem, excellentiam, & jucunditatem, quasi nil simile esset in Virtute & Sanctitate. Nam inde potius vel maximè convinceris te tibi sic opponi & contradicere. Quid sunt enim humana omnia nisi caduca & fluxa, imò vanitas vanitatum nisi sint cum virtute & cum sanctitate conjun-

ita sola autem sanctitas, ipsius est Divinitatis participatio, Christi Domini similitudo, inchoata felicitas, summum hominis bonum, **UNUM DENIQUE ILLUD NECESSARIUM** sine quo nulla reliqua, & quod solum sine aliis bonum & beatum hominem reddit. *Nescit homo pretium eius, ait Job, excelsa & eminentia non memorabuntur in comparatione eius. INFINITVS enim thesaurus est hominibus, inquit Sapiens, quo qui usi sunt, participes facti sunt amicitia Dei, propter disciplina dona commendati. LABORES huius magnas habent virtutes: sobrietatem enim & prudentiam docet & Iustitiam, & virtutem, id est, fortitudinem, quibus utilis nihil est in vita hominibus.*

Ac proinde si te Boni præstantia movet ad sui cultum & studium, quid excusare potes à non colendo illo Bono, quod præstat cæteris? quid excusare potes, quod non ex teipso intelligas tecum pugnare? Væ animæ audaci, quæ neglecta sanctitate speravit se aliquid melius inventuram!

III. PUNCTUM.

QUI te igitur à sanctitate acquirenda excusas, ex aliis acquisitis bonis vel acquirendis te condemnas, quia quidquid excusas, hoc ipso in te retorquetur ad manifestam tui condemnationem, quo illud ipsum & gravius fateri cogers in illis naturalibus inesse bonis, quæ non propterea deseris sicut Virtutem & Sanctitatem. Et pro eis sanctifico meipsum, aiebat Dominus, ut sint & ipsi sanctificati in Veritate. O Verba! Verba sancta, & sanctificantia! quasi diceret, Tanti Ego facio Sanctitatem illam, quam meis opto, ut propterea non dubitem me præparare ad mortem, & me in ea subeunda totum immolare.

Poteratne efficacius indicare, quanto illam

PRO EADEM FERIA QUADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, de diligendis inimicis: Et de Iustitiâ nostrâ non faciendâ coram hominibus, *Math. 5.*

VERITATES PRACTICÆ.

Si quid videretur difficile, quod dixit Christus, hoc ipso redditur facile quod Christus dixit.

haberet in pretio? potuitne verò sic loqui, sic orare, sic affici, & nobis quantum ex sua parte est, non obtinere quod orabat & quod volebat? Itane pro cæteris bonis semetipsum sanctificat & immolat? Itane pro mihi commendanda & impetranda scientia, sanitate, divitiis, & quibuslibet naturalibus donis? Et cum hæc ita pateant, tu impotentiam tuam excusabis! tu difficultatem objicies! & tu tanquam alienum aliquid, Sanctitatem repelles, & aliud quodcumque bonum tanquam nobilius, tanquam utilius, & facilius conquires & ab acquirendo non desistes! O Christi sententia quam longè sunt à nostris dislita!

Sed quod addit Dominus, non minus est expendendum: *Ve sint & ipsi Sanctificati in Veritate*, Id est, non frustra velim hæc mea esse dicta & facta! non sine suo fructu & fine: Finem huic autem mihi proposui, ut sint & ipsi Sanctificati in Veritate, ut quod in ipsis est faciant, sicut ego quod meum est, non omitto: ut seipso etiam propterea immolent sicut ego, ut nulli propterea parcant labori, nullis sumptibus, nullis studiis, nullis curis. Toti denique sint in una Sanctitate mecum colenda, conquirenda, comparanda. Hoc est se Sanctificare in Veritate, se propterea totum immolare, sese totum huic dare studio; neque in bonis alia ducere nisi quantum nobis Sanctificandis profunt, ac proinde si quæ huic fini obsunt, tantum illa in malis habere, quantum Sanctitati obsunt. *Qui timent Dominum, Ecclesi. 1. preparabunt corda sua, & in conspectu illius Sanctificabunt animas suas. HÆC omnia Sanctis Ibid. 39. in bona, sic & impiis & peccatoribus in mala convertentur.*

Vide in 1. Parte, Dominica 3. post Epiphaniam: ubi hæc declaratur Veritas: *Non dixeris per Deum abest.*

Vide & in Iudiciis Verbo, *Sanctitas.*

Si naturæ humanæ durum est obedire Christi præcepto, longè est durius Gratiae, naturam humanam non obedire Christo.

Qui suam Iustitiam facit ut videatur, maximum